

06.02.2011 16.23

kære Karen Du er i mine drømme i disse tider. Om du er der eller ikke er der er selvfølgelig ikke ubevidst. Hvor længe har vi kendt hin anden og du sprøgr og jeg vil være ve på FB. Jeg har sagt ja. ME jeg ved godt noget om det allermost onde som er i dig. Du kan stå med dit kors og dot bryst som ikke er dér, men du ved godt at der var noget som var der. Hver eneste dag jeg gik i skole og turde møde op, var der mennesker der ville at jeg ikke var der. Hvad var jeg for dig dengang og nu? JHvor læge tror u at denne nøgenhed, at være udsat for andres dom, at hver eneste dag i skolen at møde op over for "små" . i forhold til jesus, lidelser. denne daglige være sat udefra som du som dronning leerede ,hvad fanden tror du at det har gjort ved mig? Og netop ner beroliges jeg og jeg tænker... alt muligt indviketl... Jeg tæner eat ja,,, jaeg ha set at eu gjore fine ting omkring obligatorisk mlitærtjeneste i Jugosakvien... Jeg HAR fugt dig. Fuck. Som om vi i denne tid moig med al den smerte so få år, men en evidencilghid i perosnlig smert,e trods alt forbinder os mere end andre argmentationer, Jeg siger og jeg tæner at Susu den store psyotiertrodsalt have noget stort at bde til Du er døende. Vi er alle døende. H-r du novesinde tlnt over at JEG va døende også?n du er lige pærcios alt dt du altdi har været, Afstadnen mellmy

Karen

Ja, det har jeg tænkt over Tine, at jeg har været døende i 51 år so far, og at der ikke er noget nyt under solen på den måde. Men jeg mangler ord for min overraskelse over, at jeg har betydet noget så ondt for dig. Jeg husker vores småklasseår sammen som lykkelige soldage hos dig i Strandhuse, og siden ja - så gled vi fra hinanden, da Annette Mogensen og jeg begyndte at være sammen til sport altid - og dermed også rigtig meget sammen i skolen. Jeg må bede til, at du vil kommunikere videre med mig din vrede til trods, for der synes at være meget, vi kan udrede til fælles bedste. Jeg voksede op med en incestuøs og ekstremt kold stedfar og en mor, der var psykisk syg. Jeg misundte dig din gode familie og jeres overskud, som du i øvrigt gerne delte med mig. Og dette at du delte har jeg altid tænkt varmt tilbage på. Kære Tine - du var en vigtig del af min opvækst - derfor spurgte jeg dig om venskab her, da jeg så dig på Henrik Possings liste. Min mail er karen@karen-schultz.dk - der er ikke plads her til ret meget tekst. Kærlig og jeg mener kærlig hilsen fra Karen, som skriver mere senere

06.02.2011 17.54

EN tvnagsneurotisk mor som jeg elsker og stadig følger ind i dødeen? åh, min kære fucking stadig " jeg ved bedre hvordan jeg helbreder g´dig endi du ved".. je hat tlkt så oeligt. øover dette bryst som jeg (nu) skal se i modsætning ti

07.02.2011 10.46

Karen

Kære Tine, Lad os holde forbindelse. Jeg stoler på det kan hjælpe. Jeg har gjort dig ondt, da jeg var barn, og var ikke klar over det, nej. Det erkender jeg åbent. Jeg kan huske en episode, hvor Annette og jeg sprøjtede vand i håret på dig i brusebadet efter gymnastik, og hvor din mor bagefter skældte mig, men ikke Annette ud. Det er næppe sådan noget, du husker som bøddel-adfærd - som du i nat kaldte mig på min FB-væg, hvor bl.a. mine børn skal læse, hvad jeg har gjort som 14-årig? Du må være afsindig vred. Jeg oplevede dig håne mig og min fattige familie, når du fremviste flygel og designbestik, som jeg end ikke vidste, hvad vej skulle vende ved middagsbordet. Du ignorerede mig totalt i gymnasiet og jeg holdt op efter 2 måneder i 1. g. Men nu som voksen - og efter mange års liv og terapi - kan jeg ikke laste dig - barnet - for noget. Jeg er uvidende om mine synder, hvad du bebrejder mig. Det samme er du - uvidende. Vi har indlysende gjort hinanden ondt uden at vide det. Du lyder vred over, at jeg ikke vidste det. Men er det ikke netop det vildt paradoksale - og den sprække hvori der er håb? At det er gensidigt og uden hidtidig indsigt? Med de bedste intentioner
Karen

07.02.2011 11.56

Kære Karen Jeg måtte lang ned på bunden af en flaske whisky og undskyld hvis jeg skrev noget på din væg. Jeg er oprigtig ked af, at have gjort det....Håber du fik det fjernet. Jeg har altid tænkt at "bøddler" sådanne mobbebøddler, må være gode til at fortrænge. Du og John Wærum gjorde min folkeskoletid til et helvede. Det var hver eneste dag at gå i skole med en knude i maven, over hvad der nu skulle foregå. At komme i gymnasiet var for mig at slippe ud af det domæne, hvor du havde magten. Jeg kan måske tro at det er hallucination eller projektion, men jeg har senere mødt folk der bekræftede at det var det der foregik. Troels. Eller Michael. Da jeg fortalte Maj-Britt at du nu var min ven på fb troede hun ikke sine egne øre. Jeg husker så ikke at jeg hånedes din fattige familie, jeg tror slet ikke jeg vidste, at I var fattige. Det var nok det som gjorde os til så lette mobbeofre: vi var ikke klar over vor sociale status. Og jeg vidste nok heller ikke at jeg stadig var SÅ vred... det undskylder ikke utilbørlig optræden på FB. Mit hjem var sådan et Bergman hjem, smukt på overfladen og ikke spor sjovt at leve i. Min far var manio depressiv, han begik selvmord i 84. Min mor var den slags mor som "ejede" os... jeg gik fuldkommen ned efter hendes død i 94. Og tog den lange rejse gennem en psykoanalyse. Min storesøster Tot døde for nogle år siden i en meget, meget sølle psykisk tilstand. Jeg er flygtet til et andet land, et andet sprog... Så jeg er faktisk ikke vred på dig, i al fald ikke i ædru tilstand. Faktisk får tankerne om det hele tårerne til at trille ned af kinderne på mig. Så undskyld Karen. Jeg håber du klarer kampen mod kræften, det er en svær kamp. Og nu fik jeg så taget nogle tudeture i nat. Og jeg tænker på dig som lille pige, der heller ikke havde det let. Det var jeg selvfølgelig kommet frem til i forståelsen, jeg havde forstået hvordan vi nok tog os ud, udad til. Men jeg vidste selvfølgelig ikke at din stedfar var incestuøs... ej heller at din mor var psykisk syg. pas godt på dig selv Karen kærlig og jeg mener det, kærlig hilsen fra Tine

09.02.2011 15.28

Karen

Kære Tine, Har grundet over det i flere dage nu. Jeg er vist blevet lige så overrasket over din livsverden med dens blinde pletter, som du blev det over min med dens. At du kan skrive: "Det var nok det som gjorde os til så lette mobbeofre: vi var ikke klar over vor sociale status." - er ikke til at forstå for mig. Min sociale status eller mangel på samme har siddet som en pæl i kødet på mig i årtier, og jeg har brugt min egen analyse og mine studier på at forlige mig med det. Så jo, jeg var klar over det. Og det bringer mig tilbage til dit udgangspunkt: At barneliv blev forpestet af mig - og jeg vidste det end ikke. Uh, hvor er det slemt det her. Jeg kan sige undskyld, og jeg siger undskyld, Tine. Som det voksne menneske græder jeg ved tanken om at have gjort et barn så ondt. Det vil vel ikke noget ordentligt voksent menneske? Det er jo et filmisk plot: To kvinder der i det meste af deres liv har tænkt på den anden som deres barndoms bøddel for kun at opdage, at den anden tænkte ligeså, og at de egentlige bøddler ikke var børnene. Ja, det bliver spredt. Jeg elskede at komme i dit hjem, når det bare var os to. Din mor var der aldrig, som jeg husker det. Og jeg vidste ikke det om din far. Jeg skal tænke mere. Og er ked af det i det hele taget, for hvor går der meget godt liv spildt i de mulige sprækker, vi skræver hen over. Du må også passe på dig. Kærlig hilsen Karen

10.02.2011 09.20

Kære Karen

Jeg går også og tænker videre..

Og jeg tror at det som virkelig provokerede mig påny og dybt i det ubevidste - hvis vi skal tale psykoanalytisk, var billedet af dig med afskåret bryst, der skete et sammenfald mellem billedet af dig og billedet af min mor som syg, uden hår... og efter operationer... det var først da jeg til min analytiker (som lacaniansk psykoanalytiker er jeg stadig i analyse) sagde at min mor jo IKKE fik skåret brystet af, at jeg opdagede grunden til voldsomheden i mit berusede udfald imod dig.

For det andet, mobningen, er jeg nok kommet mig over... selvom det har beriget mig med en dyb indsigt i menneskelige relationer 😊

Det at slippe fri af sin mor, sætter dybere spor...

Jeg havde altså - uden for terapi - regnet ud, som voksen, at den mobning, som jeg dengang bare stod totalt uforstående overfor (og det var ikke kun dig, Michael van der Bourg ved udmærket at han mobbede, og der var andre også) sandsynligvis skyldtes vores "sociale status".

Mine forældre kom begge fra meget, meget beskedne kår i København, hver sin to værelses lejlighed. Så de var "nyrige", og jeg tror at der med "arvet" rigdom kommer en lidt smartere viden om det, som gør at rige børn ellers lærer at gebærde sig anderledes end os. Mine forældre gav os for eksempel meget få lomme penge, vi måtte ikke selv bestemme hvilket tøj vi gik i etc etc.

Og så havde min far jo også i sin milde mani bygget et hus som en kopi af Louisiana, med alt det design som jo nærmest først er kommet på mode nu... Det glade vanvid, som man siger.

Og så var det heller ikke kun mig, dit mobberi gik ud over. Og det var ikke kun dig der mobbede... selv om du fandme var god til at stå i spidsen for at man blev lukket ude, lagt på is og daglige små forulempelser, hvem hugger min hue i dag?... da jeg så, du kom i hæren havde jeg ondt af de arme soldater...

Og nej, jeg så altså ikke dengang at du var "fattig" simpelthen overhovedet ikke. Du boede jo i hus og for mig var det vigtige bare noget med at være sammen... lege etc.

Jeg havde faktisk tænkt over - før jeg overfusede dig - om et møde, en samtale mellem os ikke simpelthen skulle dokumentarfilmes.. Men faktisk ved jeg ikke, hvor meget jeg husker i detaljer. Maj-Britt er den der husker i detaljer, jeg tog mig af de store drag..

Men et minde kommer mig i hu: når du stolt viste din stedfars samling af "weekendsex" frem. Det var foruroligende.

Men ellers gik jeg videre, jeg lagde i den grad st. Michaels skole bag mig, og ikke mindst den kristendom jeg dermed havde lært at kende som i praksis værende ét stort hyklerisk foretagende. Nu er kristendommen - ved jeg godt fra senere indsigter - nok lidt større end som så, den er jo ikke mindst en historie om at tilgive de andre fordi de ikke ved, hvad de gør. Hvad alt dette så åbenbart blot er endnu et tilfælde af.

Og jeg tænkte over fantasmet om en "dommedag" hvor man endelig tror man kan få at vide, hvad der var "sandheden" om godt og ondt i alle historierne. Der bliver meget, meget travlt på den dag, og mon ikke der står nogle slagtere fra Rwanda langt foran i køen, selvom man godt lige kunne tænke sig at få ryddet op i sine egne detaljer...

Jeg er simpelthen glad for at kunne tænke på dig på en anden måde, selvom det gør mig dybt ondt at høre om din virkelighed som var din.

Jeg havde det ikke sjovt hjemme, og ikke sjovt i skolen.

På mange måder synes jeg, at det først er nu, at mit liv begynder at tage form...

Håber kemovirkningerne er ved at aftage og at du kan nyde alle de almindelige små rare ting i livet

kærlig hilsen

Tine

02.09.2014 19.50

Karen

Kære Tine, har fået den fantasi, at du går rundt og er temmelig deprimeret i disse uger. Muligheden er jo altid, at det bare sker i fantasiens hoved, men jeg fik den indskydelse at skrive til dig, fordi jeg er glad for, du findes. Dels er der i mit baghoved før puberteten mange vidunderlige dage nær en æbleplantage og en swimmingpool med dig som min ven og med din mor som en distant, men venlig figur, der ville os det gode. Dels er der foran mine øjne jævnthen nogle Tine-ord i avisen, som jeg læser med glæde og eftertænker. - Midt i er der nogle år, hvor jeg foragtede alt, der mindede om

Strandhuse, fordi - og dette har jo kun ad omveje med dig at gøre faktisk, omend det fik det, at Henrik Possings far besluttede, at Henrik ikke måtte være kæreste med arbejderbarnet mig. Jeg ønsker virkelig at vi to på vej ind i vores gamle dage kan glædes over, hvad der var før, og at vi især kan ønske hinanden det bedste nu. Jeg bor få km fra Strandhuse i Odsherred og mindes dig derfor, når jeg kører igennem denne lillebitte landsby, som det er her. Kærlig hilsen Karen

Kære Karen. Jeg har været igennem nogle meget hårde år. Men faktisk går det nu meget, meget bedre end i lang tid. Min mand forlod mig - eller sakt vi sige, trak sin kærlighed til sig, netop som min yngste søn var meget syg. Jeg tror det var det hårdeste slag jeg har været ud for - jeg som ellers i mit liv faktisk har sørget godt og grundigt for ikke at elske for meget. Da jeg så endelig gjorde det. altså elskede, var tabet muligt. Det er jeg nu ved at komme mig over, har netop i dag hentet de sidste bøger i min gamle lejlighed i Paris. Det eneste der er tilbage at hente er.. min fars flygel. Men når et er hentet så er alt samlet her på landet i Champagne. Og ja. Det vil være dejligt om vi kunne nå frem til de gode minder. Jeg fik jo min galde ud på dig på et tidspunkt, og også det skulle jeg nok igennem. Den har jeg ikke mere. Hvordan går det med dig? Kom du godt ud på den anden side af din sygdom? Kærlige hilsner og tanker fra Tine.

og Possings dumme far... øv. Jeg tror faktisk ikke han har haft meget held i kærlighed siden...

Karen

Kære Tine, åh dog, netop dette scenarie, at når man endelig giver sig selv lov, så viser det sig, at der var en grund til at tøve. Hvor er det et alment livsvilkår af de umanerligt onde. - Vil du mødes en dag? Jeg vil gerne. Jeg skal lave mad lige nu, kyllingehjerter i grøntsager med lidt fløde og vin. Så bare dette, at tak for svar og kærlig hilsen og jo tak, jeg er rask igen. Jeg kan mærke, jeg vil noget med den tid, vi havde sammen som børn. Alene dette at udveksle hukommelse kan være et terapeutisk arbejde. - Og du må have det sidste med dig, flyglet. Om det har jeg også minder om dig. Kærligst Karen - og ser lige din follow up 😊 nej, vel?

Ja, lad os ses en dag. Jeg har tænkt mig måske at være i lidt længere forløb i Danmark, når det er vinter. Så finder vi ud af at ses... og også jeg skal have gang i lidt laks med rød peber og pasta. Hav en god aften...

Karen

I lige måde! Aftale!

27.12.2018 00.54

Kære Smatso

Nå nej. Det er et andet ord en ""uren" Virkelig dårlig titel ikke? Det er derfor det er en selvudgivelse at udgive sig selv igen og igen og igen? Jeg så godt dig, Karen. Også dengang. Snot ud af næsen og så at for helvede sige noget pænt til dig når jeg godt kan se, at u kommer i skole i de bukser du gerne vil gå i skole i? Din mor? Syg ja? Tror du ikke jeg så det? Hvad ved du om min mor og min "reservemor". Aldrig KAREN har du ønsket at forstå andre mennesker (i al fald ikke hvis de var i kategorien "mon mor synes de er bedre end mig") Du kunne have skrevet en god roman. Det har du ikke. Den er sådan "mig" mig mig Karen" og ok" her kan jeg forstå meget. HVad ved du om, hvordan jeg blev født? Min mor? Jeg var et år yngre end dig og Anette og alle I andre og jeg fik aldrig en fucking chance. Men må Gud se i nåde til din sjæl." Amen (og ja, jeg er gal.)

Du er ikke en holdleder du er en heepleder. Du er en hundulv eller hvad ved jeg som får andre til at at give de andre busksevand, gøre deres liv til et helvede? Nå og det har jeg så fortjent, fordi mine forældre var rige? Og det skal undskyldes på grund af dn mor, din stedat?

Du er falsk. Det er svaret på om jeg er falsk. Dj er falsk, og det var du altid.

og i øvrigt ser du ikke godt ud og har aldrig gjort det og det gør jeg. Så bare stya away fra mig btich.

Jeg så godt, hvad jeg nu så i dit hjem. Jeg så det. Hvem skulle jeg sige det til? Søster Antonai? Min mor? Snot ud af næsen? Du kan ikke rigtig huske den historie vel? Men jde var vel noget med noget snot+((ked af det) Tine fjern?) Familie ved a gå i opløsning, Far ved at begå selvmord) en snotklat belvet til en tenging som cirkulerede i klassen ja. Nogen af dine "tjenere" vel som tegnede den. Tine med snot ud af næsen af tegningen, opfyldelse af af dit ønske, om, hvordan du gerne ville se mig. og så blev jeg set sådan - lige som andre mennesker i den skole blev set i dit blik. For mig er du noget sørgeligt ondt Karen. På den værste måde. onskabnens banalitet. Du anede intet om min familie og du i værksatte ondskabens banalitet (som jeg heldidgivs har fået begreb for senere. Jeg har min søns Simon som prøver atrykke mig væk fra computerne. Væk fra det som gør mig så utroligg ondt.

Facebook - Log In or Sign Up

Create an account or log into Facebook. Connect with friends, family and other people you know. Share photos and videos, send messages and get updates.

facebook.com

Jeg er ked af, at min familie var rigere end ding. Whath the fuk skulle jeg gøre ved det? AT du s`min mor som skøn og kærlig. what the fuck skal jeg gøre ved det?

Du har SÅ meget oversrkedet mine grænser med din bog. Det er ikke en særlig god bog KAREN selvom der er mange sandheder i den. Sandhed er ikke nok til at lave god litteratur. Det er ikke engang nok til at lave ypperlig matematik. Og ja. Jeg så dit talsystem som kapiteloverskfit.

vhT

ps: in mor kommer fra langt fattiger og langt værre kår end dig. Hun vevejde 700 gram da hun blogv føddt s`bare fuck th fukco off

27.12.2018 08.04

Kære Karen. Vågner op til at se mine berusede udfald i mod dig fra i nat. Her til morgen tænker jeg bare , at jeg håber at Gud nu har velsignet dig. Og egentlig også, at jeg ikke håber for dig, at du skal gennem de ting i livet jeg har været igennem. Kærlig hilsen Tine